

DENNY N. DWIGHT

ECONOMISCHE WEZENS

BOEK DRIE – DE KUNSTMATIGE EVOLUTIE

1e druk 2025

© / Copyright: 2025 Denny N. Dwight

Uitgever: Freeze Verlag

Oorspronkelijke titel: Economic Creatures – Buch drei – Die künstliche Evolution

Omslagfoto: Denny N. Dwight

Omslagontwerp, illustratie: Denny N. Dwight

Redactie (logische fouten): Sebastian Kroker, Tim Donart

Redactie (spelling en grammatica): Valeska Harrer

Dennis Nowakowski

Dinnendahlstr. 43

46145 Oberhausen

E-mail: d.nowakowski@hotmail.de

Dit werk, inclusief alle inhoud, is beschermd door auteursrecht. Alle rechten voorbehouden. Nadruk of reproductie (ook gedeeltelijk) in welke vorm dan ook (druk, fotokopie of ander procedé), evenals opslag, verwerking, vermenigvuldiging en verspreiding met behulp van elektronische systemen van welke aard dan ook, geheel of gedeeltelijk, is zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever verboden. Alle vertaalrechten voorbehouden.

HET SCHEPSEL

Razendsnel sprong het schepsel uit zijn schuilplaats en schoot over het besneeuwde, uitgestrekte veld. Zijn spieren waren gespannen, de zintuigen gescherpt en de adrenaline gierde door zijn aderen. Met grote sprongen naderde het het hert, dat onwetend op het veld stond en zich voedde met het schaarse groen dat door de sneeuw stak. Het hert had zich op het open veld gewaagd, dat geen enkele beschutting bood tegen aanvallers, om zijn honger te stillen. Het barre landschap maakte het onmogelijk om kieskeurig te zijn, en dus had het hert zijn natuurlijke instincten gevolgd om niet te verhongeren. Vanaf de eerste seconde had het schepsel het vanuit een schuilplaats gadegeslagen en gewacht op het juiste moment om toe te slaan.

Dat moment was gekomen. Onder de wolkenloze sterrenhemel sprintte het over de sneeuw, recht op zijn prooi af, die nog steeds niet doorhad wat hem te wachten stond. Het doel van het schepsel was hetzelfde als dat van het hert: eindelijk iets te eten. Nog maar een paar meter, en het zou de brandende honger stillen die het kwelde. Vlak voor de allesbeslissende sprong keek het hert op, zag op het laatste moment de aanstormende aanvaller en deinsde geschrokken achteruit. Het schepsel vloog rakelings langs zijn vermeende prooi, landde voorover in de sneeuw, sloeg over de kop en bleef roerloos liggen. Toen sprong het op, hurkte op handen en voeten en zag het hert, dat springend door de sneeuw in veiligheid probeerde te komen. Het volgende bos was nog ver weg. Een grom ontsnapte aan het schepsel terwijl het de vluchtende prooi nakeek. Nee, deze prooi zou het niet ontglippen. Met een krachtige sprong voorwaarts begon het de achtervolging. Met elke sprong werd het sneller en sneller. Het leek bijna alsof het over de sneeuw zweefde. De snelheid was veel hoger dan bij de eerste, mislukte aanval. Het hert sprong naar het midden van een rivierbedding en wilde de vaart gebruiken om met

de volgende sprong de overkant te bereiken. Op het hoogste punt van deze sprong botste het schepsel tegen het hert en groef zijn klauwen in het lichaam van het dier. In tegenstelling tot het hert had het schepsel maar één sprong nodig gehad om de overkant te bereiken en plukte zijn prooi uit de lucht. Ongecoördineerd en hard sloegen ze tegen de oever. De kracht van de impact scheidde hen van elkaar. Het schepsel lag op zijn rug in de sneeuw, keek naar de hemel en haalde diep adem. Zijn hartslag was tijdens de achtervolging tot een maximum gestegen, en dus gebruikte het de korte adempauze om te kalmeren. Zijn prooi zou niet nog eens ontsnappen. Nooit meer zou het weglopen.

Langzaam stond het schepsel op en naderde, nu rechtop lopend, het hert, dat slechts enkele meters verderop lag. De vele bloedvlekken in de sneeuw verraadden dat het zijn prooi zwaar had verwond. Toen stond het voor het hert, dat vocht voor zijn leven en krijste als een klein kind. Het schepsel hield zijn hoofd schuin en keek naar het weerloze wezen onder zich, dat wanhopig probeerde weer op de been te komen. Het bloedverlies was te groot. Langzaam ebde het jachtinstinct weg, en zijn gelaatstrekken ontspanden. De lange, donkere haren hingen voor het gezicht van het schepsel terwijl het op zijn knieën ging, het hert zacht over de kop streelde en het droevig aankeek. Dit stervende wezen was niet zijn vijand, maar slechts een van de vele slachtoffers. De regels van de evolutie zijn meedogenloos maar eenvoudig: de sterkste overleeft, zegeviert en zorgt voor het voortbestaan van de soort. Om dat te waarborgen, heeft elk levend wezen voedsel nodig. Dit hert, zijn vlees en bloed, zou het bestaan van het schepsel in deze wereld veiligstellen. Met een snelle beweging stootte het schepsel zijn klauw in de nek van het stervende hert om zijn lijden te beëindigen. Een laatste keer steigerde het dier. Toen verslapte het lichaam, en zijn ogen rolden naar achteren. Het schepsel trok zijn klauw uit de wond en keek naar het zwart ogende, warme bloed dat langs zijn

onderarm liep en in de sneeuw druppelde. Toen stond het op, wierp zijn armen
wijd naar achteren en slaakte een luide brul. Het was een overwinningskreet
die de hele wereld moest horen. Gulzig stortte het zich op zijn prooi. Het vlees
wekte de levensgeesten van het schepsel. Het voelde de energie van het hert
die op hem overging en nieuwe kracht schonk. Nadat de grootste honger was
gestild, ging het schepsel naast het hert liggen en rolde zich op. Het sloot zijn
ogen en viel in een slaap die een geheim onthulde: een droom die reikte van
de geboorte van het hert, via zijn bewogen leven, tot aan zijn abrupte einde.

Kort daarna ontwaakte het schepsel en hoorde het grommen van wilde dieren
die de prooi hadden geroken. Langzaam stond het op, bleef secondenlang in
een gehurkte houding staan en keek om zich heen. Af en toe zag het
schaduw en die naderden en zich dan weer verwijderden. Een groep
gevaarlijke dieren omsingelde het, waarschijnlijk om de restanten van het
geslachte hert te bemachtigen. Toen zag het de eerste wolven, die het in steeds
kleinere cirkels omsloten. Even keek het schepsel naar het hert en nam een
rechttopstaande, ontspannen houding aan. Laat ze de rest van het karkas maar
nemen. Als de wolven het niet deden, zouden andere aaseters het doen. Op
dat moment sprong een van de wolven van achteren op het schepsel af. Het
draaide zich om en ving het dier in zijn sprong. De grijze wolf bungelde
grommend aan de uitgestrekte arm van het schepsel, wiens hand de keel stevig
omklemde. Langzaam trok het de wolf naar zich toe, tot hun gezichten elkaar
bijna raakten. Het keek in de ogen van het spartelende, nog steeds op aanval
ingestelde dier. Alles wat het hoefde te doen, was knijpen om van de wolf af
te zijn. Langzaam verslaptten de spieren van het dier. De zielige pogingen om
los te komen hadden de wolf veel kracht gekost. De ontblote tanden en de boze
blik waren verdwenen. Het grommen klonk steeds meer als het janken van een
geslagen hond. Het besef dat het de verkeerde had aangevallen, wordt vaak
met het leven betaald. Maar deze keer niet. Het schepsel zette de wolf neer, die

onderdanig zijn kop boog. Ook dit wezen was slechts onderdeel van een wereld waarin iedereen voor zichzelf en zijn nakomelingen moest zorgen. Waarschijnlijk schreeuwden zijn welpen al om voedsel. Hij volgde slechts zijn instinct en deed wat hij moest doen. Langzaam liep het schepsel langs de wolf en hoorde in de verte hoe ze vochten om de restanten van het hert.

Vele uren waren verstreken terwijl het schepsel zijn route voortzette door de ijzige steppen van Rusland. Het wist niet waarom het hier was. Iets stuurde het, trok het steeds dieper het hart van het land in. Een onverklaarbare kracht, diep vanbinnen, had de controle overgenomen en bepaalde zijn lot. De ontberingen van de reis waren spoorloos aan het schepsel voorbijgegaan. Het was zich niet bewust dat het al weken onderweg was. Tijd speelde geen rol meer, evenmin als andere conditioneringen waaraan het ooit onderhevig was. Gevoelens zoals medelijden, spijt of angst bestonden niet meer. Het had het palet van menselijke emoties achter zich gelaten en volgde alleen nog zijn instinct. Toch voelde het de drang om hier terug te keren, om iets af te maken.

Het schepsel volgde al geruime tijd de spoorrails, die als een wegwijzer leken. Het stopte en stond bij een lange, sikkelvormige brug waarover de rails liepen. Even keek het in de kloof en vervolgde toen zijn weg. Behendig sprong het over de dwarsliggers waaraan de stalen rails waren bevestigd. Een misstap zou het ongetwijfeld het leven kosten. Na een paar minuten had het de brug achter zich gelaten en liep het naar de armzalige resten van een uitgebrande wagon. In het schepsel kwam een vreemde associatie op die het niet kon verklaren. Dus liep het verder en bereikte een station dat bezaaid was met levenloze lichamen. Onder de overkappingen van de perrons lagen nog goed bewaarde exemplaren van de ondoden – degenen die destijds het station hadden bestormd en de mensen tot vluchten dwongen. Velen verloren die nacht hun leven of moesten geliefden achterlaten.

Een nieuwe dag brak aan en verdreef de duisternis. Het schepsel sprong op het perron en liep door een grote poort, waarvan de deuren verscheurd aan de scharnieren hingen en door de wind heen en weer zwaaiden. Het verliet het station en stond voor een puinveld van vernielde huizen. Langzaam beklom het een van de puinhopen en bereikte het hoogste punt. De aangrenzende huizen waren zwaar beschadigd of lagen eveneens in puin. Maar het zag ook gebouwen die nog intact waren. Met speelse lichtheid overwon het schepsel de obstakels en bereikte een weg. Het passeerde de rand van de stad, stopte en keek naar een bord waarop de naam van de plaats stond: OMSK. Deze letters, die het noch kon lezen noch begrijpen, riepen toch iets in hem op. Het doel, wat het ook mocht zijn, was binnen handbereik. Spoedig zou het ontdekken wat het naar deze godverlaten plek had geleid. Dus vervolgde het zijn weg en nam binnen enkele seconden een razendsnel tempo aan. Het bereikte een kleine brug waarover de rails liepen. Het liep onder de brug door, stopte en raakte met zijn hand het vervallen metselwerk aan. Plots verschenen beelden voor zijn ogen van mensen die iets vertrouwds hadden. Duidelijk zag het een vrouw met zwart haar, twee mannen en een jongen die schuchter naar de grond keek. Een van de mannen sprak met een Russisch accent en vertelde grappen. Het concentreerde zich op de tweede man, die een verzorgd militair uiterlijk had. Zijn haar was zorgvuldig naar achteren gekamd, en een driedagenbaard omlijstte de onderste helft van zijn gezicht. Onbewust legde het schepsel zijn andere hand op zijn borst. Er was een verbinding met deze man, wiens ogen in zijn ziel brandden, en het voelde een diepe pijn. De personen versmolten tot een onscherpe brij van kleuren en vreemde geluiden, die uiteindelijk in het niets oplosten. Het schepsel liet de muur los, stond roerloos met gebogen hoofd en staarde naar de grond. Toen schudde het meerdere keren zijn hoofd, alsof het iets in zijn gedachten moest rechtzetten.

Nee, deze beelden, deze mensen, waren slechts een illusie, een hersenspinsel. Iets dat niet bestond.

Opnieuw naderde een dag zijn einde. Tussendoor vielen dikke sneeuwvlokken uit de hemel en hulden de omgeving in een kerstachtig tafereel. Vele uren en nog meer kilometers lagen achter het schepsel toen het in een vallei aankwam, in het midden waarvan een meer lag. Omringd door bomen zag het een houten hut, waaruit rook uit de schoorsteen opsteeg. Een hut in het midden van deze wildernis, waar geen mens zich zou vestigen. Al op de laatste kilometers naar deze vallei voelde het schepsel een diepe innerlijke vertrouwdheid met zijn omgeving. Alsof het hier al eens was geweest. Misschien in een ander leven. Terwijl het zich tussen de bomen en het struikgewas naar beneden bewoog, groeide dat gevoel steeds sterker. Het bereikte een splitsing die vaak door mensen werd gebruikt. Een pad leidde naar de hut, het andere naar links, naar een grote den. Een onverklaarbaar, vreemd gevoel trok het schepsel magisch naar links. Vlak naast de den zag het twee houten kruisen, waarvoor het stopte en zijn hoofd schuin hield. Op het linker kruis stond: *Franklin W. Smith – 1979 tot 2030*. Hoewel het de naam niet kon lezen, veroorzaakten de tekens een reactie in hem. Voor de ogen van het schepsel flitsten opnieuw beelden op – van de verzorgde man die het kende uit de visioenen onder de brug. Donker, netjes naar achteren gekamd haar, de baard en die ogen.

Op het andere kruis stond: *Bartosz Kowalczyk – 1958 tot 2030*. Langzaam hurkte het schepsel. Verward hield het zijn hoofd eerst naar rechts en toen naar links. De naam Bartosz ontketende een vuurwerk van beelden en gevoelens in hem. Het zag een kleine man met een witte baard en een bril op zijn neus door een poort met prikkeldraad lopen. Aan zijn zijde liep een bleke, uitgemergelde vrouw die zich amper staande kon houden. Haar kleren waren vuil en gescheurd. Om hen heen verzamelden zich mannen in gevangenisuniformen

die hen geschokt aanstaarden. Gewapende mannen, gekleed als bewakers, ontvingen hen en leidden hen naar een gebouw.

Het visioen verschoof naar een donkere ruimte, waar een lamp aan een lang snoer van het plafond hing en heen en weer zwaaide. De lichtstraal viel telkens op een brits, waarop een persoon onder een doek langzaam overeind kwam. Het witte laken gleed langzaam omlaag en onthulde de magere vrouw die de oude man door de poort had begeleid. Langzaam stapte ze van de brits en bewoog met houterige stappen op het schepsel af. Om haar heen brak paniek uit. Een luide knal, een schot uit een pistool, beëindigde het visioen en stuwde het schepsel naar het volgende.

Het stond nu in een grot en zag een man die luid schreeuwde en zich wanhopig aan een rots vastklampte, terwijl een wolf probeerde hem uit de grot te sleuren. De tengere Russische man uit zijn visioen onder de brug schoot met een AK-47 vanuit de grot in het donker, en het gehuil van de getroffen dieren drong tot hen door.

Een nieuwe sprong in de tijd bracht het schepsel in een hut, waar het tegenover de oude man zat. Hij hield een glas whisky in zijn hand en proostte glimlachend naar hem. Andere personen voegden zich bij hen, dronken, aten, lachten, omhelsden elkaar, maar vergoten ook bittere tranen. Plots verscheen een mist die de hoofdrolspelers van dit schouwspel opslokte tot ze volledig verdwenen. De mist werd dichter, en het schepsel draaide verward rond. Een griezelige stilte trad in, onderbroken door vreemde geluiden – een mengeling van gejammer en gekreun. Snel lokaliseerde het schepsel de richting waar de geluiden vandaan kwamen. Kort daarna zag het een wankelende gestalte die door de mist op hem afkwam. Het nam een verdedigende houding aan, strekte zijn klauwen uit en wachtte op de naderende figuur. Zijn gezichtsuitdrukking

verhardde terwijl het ongeduldig afwachtte. De gestalte nam de vorm aan van een kleine man. Langzaam trok de mist op en onthulde Bartosz, die als ondode op het schepsel afliep. Een kant van zijn nek was verscheurd, en lange, met bloed doordrenkte lappen huid hingen fladderend omlaag. Uit donkere oogkassen keek Bartosz het schepsel aan terwijl hij zijn weg vervolgde. De gelaatstreken van het schepsel ontspanden, terwijl het een rechtopstaande houding aannam en de man medelijdend aankeek. Bartosz was nog maar een paar stappen verwijderd en stak al zijn armen uit om toe te grijpen. Het gekreun klonk in de oren van het schepsel bijna als een smeekbede om verlossing. Een schot uit een wapen knalde. Op Bartosz' voorhoofd verscheen een rode vlek. De oude man rolde met zijn ogen en zakte in elkaar. Onmiddellijk daarna rende een man langs het schepsel. In zijn hand hield hij een Beretta, waaruit een dunne rookpluim opsteeg. Onbewust volgde het schepsel de man. Ze liepen enkele stappen naast elkaar. Toen vielen ze tegelijkertijd op hun knieën en schreeuwden luid. De kreet van de man en het schepsel versmolten tot een brul. Het voelde de pijn van de man naast zich alsof het zijn eigen pijn was. Het voelde het verlies diep vanbinnen en ook de onbeschrijfelijke drang naar wraak. Wraak? Waarvoor? Wie was deze onbeduidende oude man wiens dood hem zo aangreep dat zijn ingewanden zich samentrokken? Het visioen loste op in het niets. Het schepsel hurkte nog steeds voor Bartosz' kruis. Verward veegde het een traan van zijn wang en keek ernaar. Het begreep de reactie van zijn lichaam niet.

Een geluid rukte het uit zijn gedachten. Langzaam kwam het schepsel uit zijn hurkzit, liep naar de rand van de richel en zag een licht dat zich door de geopende deur van de hut verspreidde. Iemand stapte naar buiten en wierp een lange schaduw die reikte tot aan de treden aan het einde van de veranda. Stil en gebukt sloop het schepsel naar de achterkant van de hut en sprong over een rotsrichel op het dak. Soepel en op handen en voeten gleed het over het

besneeuwde dak naar de voorkant. Nieuwsgierig keek het over de rand. Hoewel de deur weer gesloten was, zag het schepsel duidelijk een vrouw die iets in haar armen hield en onverstaanbare geluiden maakte. Plots bleef de vrouw staan, keek argwanend om zich heen en trok haar wapen uit de holster. Het schepsel zag het gezicht van de jonge, zwartharige vrouw die langzaam terug naar de deur bewoog. Op dat moment begreep het schepsel waarom het deze reis had ondernomen. Het was hier om iets af te maken. Langzaam stond het op en liet zich van de rand van het dak vallen. Bijna geruisloos landde het op de veranda, vlak voor de deur. Madeline draaide zich om, schrok en deinsde achteruit terwijl ze trillend de Glock hief. Hete golven schoten door haar lichaam, en binnen enkele seconden liepen zweetdruppels over haar voorhoofd. Ongelovig staarde ze naar het schepsel, dat zich langzaam oprichtte en Madeline met griezelige, oranjegele ogen fixeerde.